

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **M. T.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Zlatohlávkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Nová Cesta 291/40, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. května 2006, č. j. 49 Az 9/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Zdeňku Zlatohlávkovi, se sídlem v Praze 4, Nová Cesta 291/40, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 11. 2005, č. j. OAM-1751/VL-20-P07-2005, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního

Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle citovaného usnesení s. ř. s. je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatel uplatňuje toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a namítá, že rozsudek Krajského soudu v Praze trpí nezákonností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky neudělení azylu podle § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu v jeho případě, tedy v případě opuštění země z bezpečnostních a ekonomických důvodů; uvádí přitom, že došlo k dezinterpretaci jeho konkrétní invalidní situace. Dále namítá, že krajský soud ve svém rozsudku nepostihl vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu. V těchto námitkách potom stěžovatel spatřuje i nedostatek důvodů rozsudku Krajského soudu v Praze a tedy jeho nepřezkoumatelnost.

K námitce směřující k právní otázce azylové relevance bezpečnostní situace v zemi původu Nejvyšší správní soud konstatuje, že současná neutěšená bezpečnostní situace v Dagestánu sužuje všechny tamější obyvatele a není primárně namířena přímo vůči osobě stěžovatele, což je podmínka azylově významného pronásledování, jak již dříve judikoval Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6 A 709/2001, na který ostatně odkazuje jak správní orgán, tak krajský soud. Ve vztahu k atakům soukromých osob vůči osobám „kavkazského zevnějšku“, jako jsou Inguši, Čečenci či Dagestánci, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předchozí judikaturu a v této souvislosti zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Pokud jde o zmíněné ekonomické důvody, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto nemohou být prima facie důvody azylově relevantními, když i samotný zákon o azylu předpokládá zamítnutí takové žádosti, která se opírá toliko o ekonomické důvody [viz § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Závěrem Nejvyšší správní soud toliko pro úplnost konstatuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jsou porušována jeho sociální práva z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině, tj. ke skupině invalidů, se jeví značně účelovým, ke kterému stejně nelze přihlídnout, neboť jde o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil

až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že stěžovatel neprijel do České republiky s úmyslem požádat o azyl, jel jen na návštěvu za synem, který mu poradil požádat o azyl s tím, že poté budou řešit další postup.

Co se týče rozsahu zjišťování skutkového stavu a okolností azylově relevantních správním orgánem, Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje rovněž na svou ustálenou judikaturu (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak dospívá k závěru, že Krajský soud v Praze se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je vnitřně jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Zdeňku Zlatohlávkovi, přiznal náklady spočívající v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu